

преди всичко самопроизволно да се освободи отъ грѣха, на който самопроизволно се е подчинила. На това основание и нейното очистване зависи отъ собствения ѝ произволъ, а не отъ наказанието. Доброто само тогава може да се нарече добро, когато се прави доброволно, ако пъкъ се прави по принуда, тогава то не е добро. А затова, ако душата въ тѣлото на животното бжде очиствана по принуда, тя съвсемъ не се очиства. Значи, и мнението за преселването на душата противоречи на своята основа.

Да пристѣпиме сега къмъ разрешението на втория въпросъ: справедливо ли е това мнение само по себе си? — Понеже душата на човѣка обитава въ всичкитѣ части на тѣлесния съставъ, съ достовѣрностъ може да се каже, че тѣхниятъ съставъ е образътъ на душата и че душата се проявява въ такъвъ видъ, въ какъвто ние виждаме нашето тѣло. Ако душата се преселва въ тѣлото на безсловеснитѣ, необходимо е тя да се прояви въ тѣхъ въ такъвъ видъ, въ какъвто се проявява въ човѣшкото тѣло; но ние виждаме, че тѣлото на безсловесното въ много отношения се отличава отъ тѣлото на човѣка. При това, следъ преселването си тя би могла да помни предишното си състояние, което би я заставило да употреби всички сръдства, за да се избави отъ своето заточение. Между това всѣкому е известно, че всички животни сж надарени съ чувство за самосъхранение, а такова чувство ясно показва, че животнитѣ нѣматъ никакво понятие за предишното си сществуване. Ако преселването би било възможно, безсловеснитѣ животни биха се ползували отъ дарбата на словото, защото тѣ иматъ всичкитѣ необходими за това органи. После, отъ сжщото мнение може да се извади заключение, че съвсемъ нѣма безсловесни животни и,